

bráněno. Názor nalézacího soudu, že by obžalovaná byla za daných okolností zvláště těžce ohrožovala veřejné zájmy, nelze tedy uznati správným. Třeba že zatajením látek obžalovanou bylo stíženo stejněmórné zásobování obyvatelstva látkami, nemohlo přece za vyličených poměrů zatajené množství míti na celkový stav zásobování šatstvem tak velikého významu a rozhodujícího vlivu, který vyžaduje se k pojmu obzvláště těžkého ohrožení zájmů veřejných. Objektivně není tedy dán znak skutkové povahy »o b z v l á š t ě těžkého ohrožení veřejných zájmů.« Kromě toho bylo by však třeba, by obžalované již vzhledem k tomuto znaku skutkové podstaty dokázán byl zlý úmysl, jehož jest třeba ku každému zločinu. Tento zlý úmysl by jen záležel ve vědomí obžalované, že činem svým z v l á š t ě t ě ž c e ohrožuje veřejné zájmy, toho však zjištěné okolnosti, jak svrchu doličeno, nikterak nedokazují.

### Čís. 210.

#### Nutná obrana proti odpůrcovu vzájemnému útoku za rvačky?

(Rozh. ze dne 12. června 1920, Kr I, 196 20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Karla N. do rozsudku zemsk. trest. soudu v Praze ze dne 30. prosince 1919, jímž byl uznán vinným přestupkem lehkého ublížení na těle dle § 411 tr. z.

#### Důvody:

Zmateční stížnost obžalovaného, uplatňující proti rozsudku, pokud jím obžalovaný uznán byl vinným přestupkem lehkého ublížení na těle ve smyslu § 411 tr. z., důvod zmatečnosti dle § 281 čís. 9/b) tr. z., dovozuje, že obžalovaný jednal u výkonu spravedlivé sebeobrany, takže trestnost činu jeho je vyloučena. Zmateční stížnost vytýká rozsudku, že tím, že dělí jako rvačku pojímaný výstup mezi obžalovaným na straně jedné a několika ruskými zajatci na straně druhé v jednotlivé, časově od sebe oddělené výjevy a dovozuje takto, že obžalovaný, když v tu kterou chvíli předsevzal činy, jež přivodily lehké tělesné poškození tří zajatců, nebyl zajatci ohrožován, pokud se týče, že proti nim sám podnikl útok, počíná si nesprávně, poněvadž prý celý výstup pojímáti dlužno jako jediný celek, za něhož předsevzatý čin, který by jinak zakládal skutkovou podstatu činu trestného, stává se beztrestným, byl-li podniknut osobou ohroženou. Za těchto předpokladů dlužno prý i útok, podniknutý osobou ohroženou proti protivníkům, prohlásiti jako výkon spravedlivé sebeobrany za beztrestný. Stanovisko zmateční stížnosti jest zřejmě nesprávné, nehledíc ani k tomu, že stížnost v několika směrech opouští půdu skutkových zjištění, která položil nalézací soud za základ svého rozhodování. Zjišťuje rozsudek, že za rvačky, která se strhla mezi obžalovaným a několika ruskými zajatci, byl sice napřed obžalovaný na zem povalen, že ale byl dvěma na rvačce nesúčastněnými osobami svých protivníků zbaven, že vstal se země a teprve pak počal házet

láhvemi do skupiny Rusů, při čemž jednoho z nich zranil. Dle dalšího zjištění rozsudkového byli na to Rusové zatlačeni na dvůr, když pak tloukli do dveří, vzal obžalovaný šavli, vyskočil oknem na dvůr a, žena Rusy ze dvora, zranil šavlí další dva z nich. I dovozuje v odpor vzatý rozsudek vším právem, že obžalovaný házel láhvemi, když již ohrožován nebyl, a že později sám podnikl na zajatce ven vytlačené na dvoře šavlí útok tak, že u něho o nutnosti, by odvrácen byl nespravedlivý útok, a tedy o spravedlivé obraně, ve smyslu § 2 lit. g) tr. z. řeči býti nemůže, při čemž rozsudek bere patřičný zřetel i na počet osob, obžalovaným zraněných a zranění, jím způsobených. Vždyť pojem rvačky, jemuž nalézací soud jednání obžalovaného podřadil, nese sebou, že mezi účastníky se v průběhu jejím role postupně zpravidla mění, takže v jednotlivých, mnohdy zcela krátkých úsecích časových ten který účastník podniká proti jinému účastníku útok, aby v zápětí zatlačen byl sám do obrany proti útoku jiného, aniž by řeč mohla býti o tom, že se tím ocitl ve stavu, ospravedlňujícím u něho nutnou obranu. Tím větším právem vyloučil soud nalézací spravedlivou sebeobranu u obžalovaného, který útok takový v obojím případě podnikl ve chvílích, kdy mu nehrozil bezprostřední útok se strany jeho protivníku.

### Čís. 211.

**Reální konkurence zločinu veřejného násilí dle § 83 tr. z. se zločinem veřejného násilí dle § 85 tr. z. a zločinem krádeže dle § 171 tr. z. není vyloučena.**

**Použití cizího průkazu (§ 320 lit. g) tr. z.) není beztrestno ani v případě zatýkání obviněného.**

(Rozh. ze dne 12. června 1920, Kr II. 131.20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Václava H. do rozsudku krajského jako výjimečného soudu v Uher. Hradišti ze dne 4. března 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí násilným vpadnutím do cizího nemovitého majetku dle § 83 tr. z., zločinem veřejného násilí dle § 85 b) tr. z., zločinem krádeže dle §§ 171, 173, 174 I. a) c), 174 II. a) c), 176 II. a), 179 tr. z., zločinem dle §§ 9, 171, 173, 174 II. a) c) tr. z., přešupky dle §§ 431, 320 g) tr. z., § 36 zbrojního patentu a § 2 zák. ze dne 27. května 1885 č. 134 ř. z., mimo jiné z těchto

### důvodů:

Po stránce meritální vytýká stížnost, že zjištění rozsudku odůvodňují sice odsouzení Václava H. pro zločin dle § 85 a) a b) tr. z. a pro krádež na věcech uzamčených dle § 174 II. c) tr. z., nikoliv však současně pro zločin dle § 83 tr. z., poněvadž překonání překážky krádeže věcí uzamčených rozbitím sklepních dveří, které se stalo právě za účelem provedení krádeže, nelze prý přičítati současně za násilí dle § 83 trest. zák., vylovení branky dvorní, rozbití oken a poškození psa nelze přičítati jednou jako násilí dle § 83 trest. zák., po druhé jako zlomyslné poškození dle § 85 trest. zák.; násilí na brance